

Julia Ventura
Perustuu tositapahtumaan

"Perheeni mulle rakas on, Ilo suurin päällä maan." (Lasten laulukirja, s. 98).

"Kootaan tavarat ja mennään kalastamaan!" isä sanoi.

Hayden virnisti katsellessaan ympärilleen. Ilma oli kirkas ja täynnä hyönteisten pörinää. Heillä oli koko järvi käytössään!

Hayden käveli isän jäljessä auton taakse ja nosti ison kalastuspakin takakontista. Se oli raskas mutta se ei häntä haitannut. Hän kantaisi vaikka kaksi kertaa painavamman, jos se tarkoitti kalastamista isän kanssa.

Vavat kalisivat toisiaan vasten, kun isä otti ne esiin. "Dan on tainnut nukahtaa", hän sanoi. "Herätätisitkö hänet?"

Hayden tukahdutti huokauksen. "No joo."

Hän oli melkein unohtanut, että hänen pikkuveljensä Dan oli myös mukana. Dan juoksenteli aina ympäriinsä ja jutteli kovaan ääneen. Dan pelästyttäisi kaikki kalat tiehensä!

Hayden kurkisti avoimesta ikkunasta. "Dan, on aika herätä."

Mutta Dan oli yhä sikeässä unessa.

Hayden mietti hetken. Hyvällä onnella Dan saattaisi nukkua koko kalaretken ajan.

Hayden raahasi hiljaa kalastuspakin rantaan isän valitsemalle onkipaikalle.

"Tässä on syötit, madot ja kaikki!"

Isä otti kalastuspakin häneltä.

"Hienoa, kiitos." Sitten isä kohotti katseensa. "Missä pikkuveljesi on?"

Hayden vilkaisi autoa. Äkkiä hän mietti, miltä *hänestä* tuntuisi, jos hän heräisi yksin uudessa paikassa. Ei hyvältä, hän ajatteli. Itse asiassa hän olisi luultavasti aika peloissaan. Ja Dan oli vasta viisi.

"Odota hetki, isä. Minä tulen pian takaisin." Mutta kun hän katsoi sisälle autoon, Dan oli poissa!

Hayden ei kuullut enää pöriseviä hyönteisiä. Kaikki tuntui hiljenneen.

"Dan ei ole täällä!" hän huusi.

Isä kiiruhti paikalle ja kurkisti nopeasti autoon.

"Hän on varmaan etsimässä meitä", isä sanoi. "Siitä on vain hetki. Hän ei ole kaukana."

Hayden yritti pysyä rauhallisena, mutta hänen vatsassaan myllersi. "Voinko minä pitää rukouksen?"

"Minusta se on oikein hyvä ajatus."

Hayden kiitti taivaallista Isää pikkuveljestään ja pyysi, että he löytäisivät Danin heti, jotta tämä ei olisi peloissaan.

Kun Hayden lopetti, hänen sydämensä ei tuntunut enää niin kireältä.

Isä laski kätensä Haydenin olkapäälle. "Mitä jos sinä olisit Dan? Minne sinä menisit?"

Hayden huomasi, että ovi auton toisella puolella oli auki. Dan ei ollut varmaankaan nähnyt heitä rannalla. Hayden osoitti lähellä olevaa polkua. "Minä alkaisin varmaan kävellä tuonne päin", hän sanoi.

He kiiruhtivat polulle.

Sekunnit kuluivat piinallisen hitaasti. Heidän kävellessään Hayden jatkoi rukoilemista sydämessään.

Muutaman askeleen jälkeen he tulivat polun mutkaan ja näkivät Danin edellään.

"Dan!" Hayden huusi.

Dan pyörähti ympäri ja hymyili. "Hei, minne te lähditte?"

Aika kului taas tuttuun tapaansa. Hayden juoksi Danin luo ja halasi tätä tiukasti.

"Olen niin iloinen, että me löysimme sinut", Hayden sanoi. Hän piti nopean kiitosrukouksen sydämessään.

Dan vain virnisti. "Missä kalat on?"

"Tule, niin näytän", Hayden sanoi. Hänellä oli kova hinku juosta rantaan. "Katsotaan, kumpi saa ensimmäisen kalan. Minä autan sinua panemaan syötin koukkuun." ■

Kirjoittaja asuu Georgiassa Yhdysvalloissa.

Meidän kalareissu

Hayden malttoi tuskin odottaa kalareissua! Kunpa vain Dan ei olisi tullut mukaan...